

τοῦ μωροῦ, συνών. φρ. *ἔφαγε κουτόχορτο ἀτελώνι-στο*. Συνών. ἀσύδοτος 1. 2) Ὁ μὴ εὐρεθεὶς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσῃ κάπου χρήματα.

ἄφορος ἐπίθ. (I) Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά.—ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110 *ἄφουρους* Λέσβ. Μακεδ. κ.ά. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. φορῶ.

1) Ὁ μὴ φορεθεὶς, ἀφόρετος Κεφαλλ.—ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν.: *Ἀφορο φόρεμα* ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν. 2) Καινουργίης Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Λέσβ. Μακεδ. Πελοπν.: *Ἀφορο μπακίρι* Ὁφρύν. *Ἀφουρου τσ'κάλ* Μακεδ. *Κ'μάρι* ἄφουρου Λέσβ. || Ἄσμ.

Πάντα μου 'ς ἄφορο γγαλι βάνω κρασί καὶ πίνω Πελοπν. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν ἤρχισεν ἀκόμη νὰ γίνεταί χρησις Μακεδ.: *Ἀφουρου σαπούρ*.

Πβ. ἀφόρετος, ἀφορίστος.

ἄφορος ἐπίθ. (II) λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφορος.

1) Ὁ μὴ παράγων, ἄγονος, ἐπὶ γῆς: *Ἀφορος τόπος*. *Ἀφορο χωράφι*. 2) Ὁ καθ' ὃν δὲν παράγει ἡ γῆ, ἐπὶ χρόνου: *Ἀφορη χρονιά*.

ἀφορούκλης ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορισμός κατὰ βιαίαν συγκοπὴν καὶ τῆς καταλ. -οὐκλῆς.

1) Ἀνθρώπος ἔχων ἀφορισμόν, ὁ ἀφωρισμένος.

2) Συνεκδ. ἄνθρωπος κακῶν διαθέσεων, μοχθηρός, βλαπτικός.

ἀφοροχάρτι τό, Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφόρα καὶ χαρτί.

Ἀφοριστικός, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Νὰ πάμε 'ς τοῦ δεσπότη νὰ -ν- δοῦ γυρέψωμε ἓνα ἀφοροχάρτι* Κεφαλλ.

ἀφόρτωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀφόρτουτος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φορτωτός < φορ- τώνω.

1) Ὁ μὴ λαβὼν τὸν φόρτον του, ὁ μὴ φορτωθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.): *Ἀφόρτωτο ἄλογο*. *Ἀφόρτωτη μαούνα*. β) Μεταφ. ἀπηλλαγμένος οἰκογενειακῶν βαρῶν Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ ὡς φορτίον ἐναποτεθεὶς πρὸς μεταφορὰν κοιν.: *Τὸ λάδι ἔμεινε ἀφόρτωτο*.

ἀφορῶ ἀμάρτ. Μέσ. ἀφοροῦμαι Κρήτ. ἀφορειοῦμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.) ἀφορειῶμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀφ-φορκοῦμαι Κύπρ. ἀφουνοῖμι Σαμοθρ. φοροῦμαι Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος κ.ά.—Λεξ. Λάουνδ. φορεῖμαι Βιθυν. φορῶμαι Σκῦρ. φουρεῖωμι Λέσβ. φουροῦμι Ἰμβρ. Λέσβ. φ-φορειοῦμαι Ρόδ. φ-φορρεῖωμαι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ὑφορῶ - ὑφορῶμαι. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,665. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπετ. Φιλοσοφ. Σχολ. Θεσσαλον. 1 (1927) 9. Ἡ λ. καὶ μεσν. ὡς καὶ ὁ τύπ. φοροῦμαι.

1) Ὑποπτεύομαι, ὑποψιάζομαι ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀφωράθηκε τί θὰ τὸνε βρῇ* Μάν. *Τὸν φοβοῦμαι πῶς τὰ πῆρε* Κρήτ. || Παροιμ. φρ. *Τὰ κάνει φορᾶται* (ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ ἀποδίδοντος εἰς ἄλλον ὅσα ὁ ἴδιος κάμνει ἢ ὑποψιαζομένου τοὺς ἄλλους ὅτι θὰ τὸν κακοποιήσουν) Σκῦρ. Χίος. *Ἀφ-φορκέται τοῦ κόρφου του* (ἐπὶ τοῦ λίαν δυσπίστου) Κύπρ. || Γνωμ. *Ὅπου χάση καὶ τὸν κόρφο του ἀφορεῖται* Λακων. *Ὁ κλέφτης τοῦ κλέφτη ἀφ-φορκέται* Κύπρ. *Ὁ κλέφτης τῶν δ' ψεύτης τῆς κλεψικίᾳς τῶν δ' τῆς ψευτικίᾳς ἀφ-φορκέται* αὐτόθι. || Ἄσμ.

Παρηγορῶ τη δὴ γαρδιά, μὰ δὲ βαρηγορᾶται, λέω της χίλια νόματα, μὰ 'κείνη τ' ἀφορᾶται

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,378 (ἐκδοσις R Dawkins) «ἐξήτησέν τους βουλὴν νὰ τοῦ ποῦν... τεῖν-τα νὰ ποίση μὴδὲν ἀφοραθῇ ὁ ρῆγας κακόν». β) Φο-βοῦμαι Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.): *Ὅ,τι ἀφορειώτανε τὸν ἡῦ-ρηκε* Μάν. || Γνωμ.

Θεέ, μὲν δώσης τοῦ παιδικιοῦ ὅς' ἀφ-φορκέτ' ἡ μάνα!

(διότι ἡ μάνα πολλὰ φοβεῖται μήπως πάθῃ τὸ παιδί της) Κύπρ. 2) Νομίζω, ὑποθέτω Ἰμβρ. Λέσβ. Σκῦρ. κ.ά.: *Θὰν ἔρτ', φουροῦμι Ἰμβρ. Τοῦ τυχιρό σ' εἶνι, φουροῦμι* Λέσβ. 3) Ἀντιλαμβάνομαι, βλέπω, παρατηρῶ Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: *Ἀφωραθήκα τζοι καὶ φράξα δως ἐν στρατά* Κρήτ.

ἀφόταν σύνδ. ἀμάρτ. ἀφόντα Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Πελοπν. (Γλανιτζ. Γορτυν.) κ.ά. ἀφόντας Αἰγιν. Ἀνδρ. Ἡπ. Θήρ. Λευκ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἀφόντας Κεφαλλ. κ.ά. ἀφοντάς Πελοπν. (Λεντεκ. Τριφυλ.) κ.ά. φόντα Εὐβ. (Κύμ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. Στερελλ. (Κλών.) κ.ά. φοντά Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά. φόντας Α.Ρου-μελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Πυλ.) φοντάς Πελοπν. (Κορινθ. Λεντεκ. Τρίκκ.) κ.ά. φούντα Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) φουν-τά Στερελλ. (Εὐρυταν. Φθιώτ.) φούντας Α.Ρουμελ. (Φι-λιππούπ.) φουντάς Μακεδ. ἀπόταν Κέρκ. κ.ά. ἀ-πόνταν Θήρ. ἀπόδαν Νάξ. ἀπόδα Ζάκ. Κέρκ. ἀπού-δαν Κρήτ. ἀπόντας Κέρκ. Μῆλ. Πάρ. Πελοπν. (Αἰγ. Λάστ.) Χίος κ.ά. ἀπόδας Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Δαμαρ.) ἀ-δόδας Μύκ. ἀπέτας Θράκ. (Αἰν.) ἀποδάν Κρήτ. ἀ-πουδάν Κρήτ. (Βιάνν.) ἀποδὰ Πελοπν. (Σουδεν.) πουν-τάν Τῆλ.

Ἐκ τῶν συνδ. ἀφοῦ καὶ δταν, παρ' ὃ καὶ δνταν, δντας. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,499 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 212. Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐνθ' ἄν. Λεξικογρ. Ἀρχ. 47 κέξ. Οἱ μετὰ τοῦ π τύπ. ἀπόταν κλπ. ἐκ παρασυσχετισμοῦ πρὸς τὴν πρόθεσιν ἀπό.

1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφότου Ἀνδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπ-πούπ.) Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Κέρκ. Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Τῆλ. κ.ά.:—Λεξ. Δημητρ.: *Ἀφόντας σὲ εἶδα, σ' ἀγά-πησα* Ἡπ. *Ἀπόντας ἔφυγε, δὲ μδοτεῖλε κἀνένα γράμμα* Αἰγ. *Ἀπόντας ἔφυε, δὲ ξανάρθε* Κέρκ. *Φόντας ἦρθα 'ς τοῦ χου-ριό, δὲ σ' εἶδα* Ἡπ. *Ἀπόδας ἦρθε, δὲν ἡσύχασε* Κρήτ. *Ἀπό-δας ἡγεννήθηκα, ἐτοὰ τὸνε ξέρω* Δαμαρ. *Ἀποδάν ἐγεννή-θηκα, δὲν εἶδα κόσμο* Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀφόντας σ' εἶδα 'ς τὸ γαλὸ νὰ κολυμπᾶς, κυρά μου, νεράϊδα, καλονέραϊδα, σὲ βλέπω 'ς τὰ ὄνειρά μου

Λεξ. Δημητρ. 2) Ὅταν Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Καρ.) Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κεφαλλ. Λευκ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. Πε-λοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γλανιτζ. Γορτυν. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Λεντεκ. Μάν. Μεσσ. Πυλ. Σουδεν. Τρίκκ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν. Κλών. Φθιώτ.) Χίος κ.ά.: Πα-ροιμ.

Ἀφόντας ἐθερίζαμε, Βασίλει κύρ-Βασίλει,

τώρα π' ἀποθερίσαμε, ποῦ σ' εἶδα, βρὲ κασιόδη;

(ἐπὶ τοῦ κολακεύοντος μὲν ἐν ὧρᾳ ἀνάγκης, ἀγνοοῦντος δὲ τὸν εὐεργέτην μόλις παρέλθῃ ἡ ἀνάγκη) Αἰγιν.

Ἐμπορος φοντάς φτωχύνῃ, | τὰ παλαιὰ δεφτέρια ἀνοίγει Λεντεκ. || Ἄσμ.

